

การศึกษา

มารยาทของชาวมาเลเซีย

ตอนที่ ๓

ชาวมาเลเซียเป็นสังคมที่นับถือระบบอาวุโสผู้น้อยจะเคารพผู้ใหญ่ให้เกียรติและเชื่อฟังและจะถือว่าศิระะเป็นของสูงจะไม่แตะต้องศิระะกันแม้แต่ลูกศิระะเด็กที่ไม่ใช่ลูกหลาน ไม่ใช่มือซ้ายส่งหรือรับสิ่งของหรือรับประทานอาหารถึงจะเป็นของเด็ก ๆ

เช่นนามบัตร ก็ต้องส่งด้วยมือขวาแล้วใช้มือซ้ายแตะที่บริเวณใต้ศอกขวาหรือส่งด้วย ๒ มือและไม่ใช่นิ้วชี้ในการชี้แนะนำ หรือชี้บอกทาง ให้ใช้นิ้วหัวแม่มือของมือขวาชี้โดยรวบนิ้วที่เหลือเก็บพร้อมกับผายมือไปในทิศทางที่ต้องการหรือการขอทางเมื่อจะเดินผ่านผู้ใหญ่ โดยเฉพาะที่นั่งกับพื้นให้อ้อมไปทางด้านหลังพร้อมกับใช้นิ้วหัวแม่มือขวาชี้หน้าทางไปข้างหน้าค้อมตัวพร้อมกับพูดว่า *tumpanglalu* *ตุมปัง ลาดู* หมายถึงขออนุญาตผ่านหรืออาจผ่านทางด้านหน้าถ้าไม่มีที่ให้อ้อมไปข้างหลังด้วยวิธีเดียวกัน

การนัดหมายเวลาไปพบหรือเยี่ยมที่บ้านแม้จะ

ไม่เคร่งครัดอย่างวัฒนธรรมตะวันตกแต่ผู้ไปเยือนก็ควร มีวีจรรย์ญาณเช่น ไม่ไปในเวลาละหมาดแต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็ต้องรอให้เจ้าบ้านละหมาดให้เสร็จก่อนจึงพูดธุระก่อนเข้าบ้านต้องเรียกบอกกล่าวเจ้าของบ้านหรือกตกริ่งประตูแม้ประตูจะเปิดอยู่ชาวมาเลเซียทั่วไปโดยเฉพาะที่อยู่ตาม *kampung* *กัมปุง/กัมปง* หมายถึงหมู่บ้าน ชนบท ภูมิลำเนามักถามถึงสถานภาพส่วนตัวของกลุ่มสนทนาโดยไม่ถือว่าเป็นเรื่องไม่สุภาพเช่น ถามถึงอาชีพ เงินเดือน การแต่งงาน จำนวนบุตรธิดาฯลฯ.

สุมาลี นิรมานุกภาพ เขียน
ชลธิชา สุดนุช สรุป